

opstaaede ledige Pladser, medens Forholdet i tidligere Tid var et helt andet. Jeg erindrer saaledes levende, at naar der var Tale om Tilgang til Officerskredsene i Hæren og Flaaden, mødte der en meget stor Mængde unge Mennesker, der ønskede at komme i Betragtning og derfor indstillede sig til Adgangseksaminerne til Officersskolerne ved Hæren og Flaaden. Nu er Forholdet f. Eks. for Flaadens Vedkommende det, at der nylig ikke en Gang indstillede sig saa mange til Adgangsprøven, som man ønskede at optage. Og naar der ikke er nogen at vælge imellem, vil det være rent undtagelsesvis, at de, der indstille sig, ere af en saadan Beskaffenhed, at man kan være tjent med dem. Jeg siger ikke, at det ikke kan finde Sted, men det vil være undtagelsesvis. Naar jeg tænker paa, hvad det ærede Medlem for Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen) sagde med Hensyn til den store Tilstrømning, der er, saa snart der er Tale om Ansættelse som Statstjenere eller Tjenestemænd, saa er her lige akkurat det modsatte Tilfældet. Her mangler den Tilgang, som Forsvaret nødvendigvis maa kræve.

Men vil man yderligere tænke paa, hvilket Ansvar og hvilke Afgørelser der her handles om, baade henset til Statens Eksistens og til Menneskeliv og Menneskers Førlighed og til, hvilke store materielle Værdier der kan staa paa Spil, saa vil det sikkert indses, at det er af ganske overordentlig Vigtighed, at man lønner Officerskorpset, ogsaa de højeste Grader, paa en saadan Maade, at man kan være sikker paa, at de Mænd, der sidde paa disse Pladser, hvem man betror disse Pladser, virkelig have Evne til at drage Omsorg for, at det, der er betroet dem, benyttes paa rette Maade. Hvilken Ulykke vilde det ikke være for Landet, om man Tid efter anden skulde komme til, at der paa disse højere Pladser sad middelmaadige Mænd eller Mænd, der stode under Lavmaalet med Hensyn til Intelligens, Kundskab, Energi og Villiestyrke. Det er noget, man blot behøver, synes det mig, at antyde, at netop paa saadanne Pladser, hvor man allerede under fredelige Forhold bliver meget betroet, men hvor der som Følge af alvorlige krigeriske Forviklinger kan staa saa uendelig meget paa Spil, maa man have Mænd, der baade ere dygtige, kundskabsrige og energiske, og som i det hele taget have saadanne Egenskaber i enhver Henseende, baade aandeligt og legemligt, at det er de bedste, man kan faa. Men for at opnaa dette, kræves det

ganske selvfølgelig, at det ogsaa er anstændige Lønninger, der bydes dem. Det er nu mit Haab, at man i alle Partier vil dele denne min Opfattelse og give mig Ret i, at Tidspunktet til en Forbedring af disse Officerers Gager ikke kan udskydes, heller ikke til det i Anmærkningerne omtalte Tidspunkt, da de organisatoriske Love skulle behandles. For det første vide vi jo ikke med Sikkerhed noget om, naar dette Tidspunkt kommer, men hvis man vil danne sig et Skøn derom, maa man vel antage, at der mindst vil gaa to Aar, og det er muligt, der kan komme til at gaa tre Aar. Men det kan dog ikke være Hensigten, saaledes som alle foreliggende Omstændigheder give tilkende, at man skal lade disse Mænd og deres Familier vente saa længe og derved udsætte dem for at synke dybere og dybere i Gæld.

Jeg vil gerne i saa Henseende tillade mig med den højtærede Formands Tilfaldelse at opløse blot et Par Linier, som bleve udtalte af det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup), da vi i Fjor havde tilendebragt Lønningsforslaget for de ministerielle Embedsmænd. Det ærede Medlem udtalte „en Tak paa den danske Embedsstands Vegne for den Liberalitet, hvormed man her er skreden til Lønningsforhøjelser“. Han siger, at han ikke havde ventet andet end, at man i denne Forsamling, hvor Flertallet bestaar af Bønder og Arbejderførere, var villig til at forhøje de smaa Bestillingsmænds Lønninger, men at det glædede ham, at der ogsaa var Syn for Nødvendigheden af en Forhøjelse ogsaa for de mere vellønnede Embedsmænd. Og det, mener han, at der er Grund til at lægge særlig Vægt paa. Det mener ogsaa jeg. Og naar det gjaldt den Gang, maa disse Ord vel ogsaa staa til troende og have deres Værdi den Dag i Dag. Det er ogsaa fra flere Medlemmers Side udtalt gentagende, og det er ogsaa udtalt af den højtærede Konseilspræsident, at Lønnen skal staa i Forhold til det Arbejde, der udføres, og er Arbejdet godt, skal der gives en anstændig Løn derfor. Men som Forholdet nu er, er det ikke nogen anstændig Løn, der gives disse Embedsmænd, som jeg gentagne Gange har nævnt.

Jeg skal til Slut blot bemærke, at naar jeg har fremsat disse Udtalelser, er det ingenlunde Meningen dermed at lægge nogen Hindring i Vejen for Vedtagelsen af de forelagte Lovforslag. Vi, som ikke komme i Betragtning i Øjeblikket, undø alle sammen vore Kammerater, som ere